

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.186/2011/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. november 9. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

VÉGZÉS:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 15.B.1519/2009/7. számú ítéletét *helybenhagyja* azzal, hogy a vádlott tartózkodási helye 1., a személyi igazolványának száma A.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A vádlottat a Fővárosi Bíróság a 2011. május 19. napján kelt 15.B.1519/2009/7. számú ítéletével emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 166§ (1) bekezdés) mondta ki bűnösnek és ezért őt 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, melyek egy részét a vádlottnak rendelte kiadni, más részei tekintetében pedig azok megsemmisítéséről rendelkezett. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére is.

Az ítélet ellen a vádlott az ok megjelölése nélkül, a védője téves minősítés miatt, egyben a kiszabott büntetés enyhítése végett jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a bejelentett vádlotti és védői fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint a megalapozott tényállás alapján okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes. E körben hangsúlyozta, hogy a vádlott a cselekménye során több esetben hangoztatta, hogy a sértettet megöli, az ölési szándékát a bántalmazás ténye az orvosszakértő által is megerősítetten a bántalmazás módja is teljes egészében alátámasztja. Az ügyészség álláspontja szerint a vádlott ténybeli beismerő vallomása kisebb súllyal értékelhető, hiszen az csak egy védekező magatartás elismerésére vonatkozott és ugyancsak kisebb súllyal kell értékelni a kísérleti szakban rekedést is. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést arányban állónak találta és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő a bejelentett fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy a vádlottal szemben a cselekmény a Btk. 170.§ (6) bekezdése szerinti testi sértés miatt indult, majd utóbb tértek át a súlyosabb minősítésre. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást csak részben derítette fel és téves következtetések levonása útján jutott arra az álláspontra, hogy a vádlott bűnös a cselekmény elkövetésében. Nem vette ugyanis figyelembe, hogy a vádlott gyengébb testalkatú, aki a piacon a sértett család tagjával úgy találkozott, hogy annak társaságában további két személy tartózkodott még.

Kiemelte azt is, hogy álláspontja szerint nem a vádlott kezdeményezte a történeteket, hiszen a sértett ment oda a vádlotthoz. A védő szerint alapvető hiba volt, hogy a bíróság tanú1 vallomását elfogadva állapította meg a tényállást, hiszen ez a tanú a szembesítések alkalmával már bizonytalanul nyilatkozott. Hangsúlyozta azt is, hogy a cselekmény minősítése szempontjából döntő jelentőséggel bír, hogy az elkövetés időpontjában milyen kijelentéseket tett az elkövető, márpedig jelen esetben az élet kioltására utaló kijelentések a vádlott szájából nem hangoztak el. A védő érvelése szerint sem a helyszín, sem az időpont nem volt alkalmas arra, hogy a vád szerinti cselekmény elkövetését célozza meg a vádlott, így terhére még az eshetőleges szándékkal történt elkövetés sem állapítható meg.

Mindezek alapján a Btk. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés szerint minősülő cselekmény megállapítását, és erre figyelemmel hosszabb időtartamra felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

A vádlott felszólalásában nyilatkozott a személyi körülményeire vonatkozóan, ezen túlmenően pedig sajnálatát fejezte ki a történetek miatt.

Az utolsó szó jogán ugyanezt hangsúlyozta.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlotti és védői fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta. Helyt adva az ügyészi indítványnak indokoltan mellőzte a további tanúk meghallgatását, mert az ügy érdemére vonatkozóan e tanúktól már lényeges és az ügy megítélését befolyásoló vallomások nem voltak várhatóak.

Megállapítható, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából lényeges bizonyítékokat az elsőfokú bíróság feltárta, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte, tényből, tényre is a logikai szabályoknak megfelelően vont következtetést. A túlnyomórészt megalapozott tényállás mentes volt a Be. 351.§ (2) bekezdésében foglalt hibáktól és hiányosságoktól, azonban az iratok tartalmára, illetve a vádlott másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozatára tekintettel az kisebb kiegészítésre, illetve pontosításra szorul a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 2. oldalának első bekezdése elé a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan a következőket illeszti:

A vádlott az általános iskola 8 osztályát végezte el. B kategóriájú járművezetői engedéllyel rendelkezik. Egy 2,5 éves gyermeke van, akinek az eltartásáról rendszeresen gondoskodik. Jelenleg a Vállalatnál szórólapokat terjeszt, mellyel havonta 100.000 Ft-ot keres.

Jelenleg hajléktalan szállón lakik, vagyonnal nem rendelkezik.

Az ítélet 2. oldal 6. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlott folyamatosan kiabálta, hogy „megöllek, elveszem az életedet” (nyomozati iratok 95. oldal, a sértett és tanú2 vallomásai).

Az ítélet 3 oldal első bekezdését azzal egészíti ki, hogy a hasüreget megnyitó sérülés közvetetten életveszély sérülésnek minősül a 16. számú módszertani levél szerint.

Az így kiegészített, illetve pontosított tényállás már hibamentes és a vádlott tagadásával szembenálló részében a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A védelem fellebbezése lényegében az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadta, amely pedig megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre.

A bizonyítékok értékelése körében az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság kellő részletességgel adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat és milyen körben, valamint milyen okból fogadott el, illetve melyeket és miért vetett el. A rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban törvényesen fogadta el a vádlotti védekezéssel szemben a sértett, tanú1 és a tanú2 tanúk vallomását és az azt alátámasztó egyéb objektív, természettudományos alapokon nyugvó igazságügyi orvosszakértői véleményt.

A felülbírálat során megállapítható volt, hogy a cselekmény előzményével kapcsolatban egyezően adták elő a meghallgatottak, hogy a vádlott és a sértett a tanú3 letartóztatása miatt álltak haragos viszonyban egymással, és amikor az utcai piacon véletlenül összetalálkoztak, emiatt alakult ki közöttük szóváltás.

A bántalmazás lefolyásával kapcsolatban azonban már eltérő vallomást tettek. A vádlott előadása szerint a tettelegességet a sértett kezdeményezte, ő pedig a földön fekvő helyzetében a talált késsel védekezve tett hadonászó mozdulatokat és eközben sebesítette meg a sértettet. Ezzel szemben a sértett mindvégig következetesen állította, hogy a vádlott volt a kezdeményező, és amikor egymással szemben álló helyzetben voltak, a nála lévő késsel négy esetben szúrta meg őt.

A sértetti vallomást alátámasztotta a tanú1 nyilatkozata is, aki ugyancsak álló helyzetben látta a vérző sértettet és a vádlottat is.

A sértett és e tanú vallomását alátámasztotta továbbá az igazságügyi orvosszakértői vélemény, mely szerint a sértett a sérülését álló helyzetben szenvedhette el.

A meghallgatott tanúk vallomása alapján arra is helyesen vont következtetést az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott földre kerülése a tanú1 elhárító magatartásának volt az eredménye.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemény pedig kategorikusan kizárta annak lehetőségét, hogy a sérülések hadonászó mozdulattal keletkeztek volna, ellenkezőleg mind a négy sérülés szúró mozdulat során jött létre.

Lényeges körülmény, hogy a cselekmény elkövetése alatt a vádlott folyamatosan kiabálta, hogy megöllek, elveszem az életedet, hiszen a sértettnek ezt a nyilatkozatát a tanú2 is több nyilatkozatával alátámasztotta.

Az ekként megalapozottan megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményt is törvényesen minősítette. A Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvében foglaltak alapján az alanyi és tárgyi tényezők alapos elemzése kapcsán helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott élet kioltására alkalmas eszközzel, négy esetben, kis-közepes erővel, részben életfontosságú szervet támadott, az egyik sérülés pedig közvetetten életveszélyes állapotot eredményezett. A szúrások száma és a bántalmazás közben elhangzott ölésre irányuló kijelentések a vádlott kitartó ölési szándékára utalnak. Ebből következően a vádlott előre látta, hogy magatartásával akár a sértett halálát is okozhatja, de ebbe belenyugodott, így cselekményét eshetőleges szándékkal követte el.

Mindezekre figyelemmel nem foghat helyt tehát az enyhébb minősítést célzó védelmi fellebbezés sem.

A büntetés kiszabása körében az enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel. További enyhítő körülményként kell azonban értékelni a további időmúlást, valamint az eshetőleges szándékkal történő elkövetést. Ugyanakkor megállapítható, hogy a kísérlet kisebb súllyal vehető figyelembe, hiszen jelen esetben befejezett kísérletről van szó, ugyanakkor további enyhítő körülmény a közvetett életveszély előidézése, valamint az, hogy a vádlott egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

Az enyhítő körülmények kibővült számának ellenére sem látott azonban a másodfokú bíróság lehetőséget a vádlottal szemben az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott börtönbüntetés további enyhítésére. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a cselekmény tárgyi súlyával és a vádlott alanyi bűnösségi fokával arányban álló büntetést szabott ki, melynek csökkentése nem indokolt.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a feltételes szabadságra vonatkozóan az elsőfokú bíróság nem hívta fel a törvényi rendelkezéseket, így azt pótolva

megállapítható, hogy a Btk. 47.§ II. fordulata alapján a vádlott a szabadságvesztés háromnegyed részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Megállapította az ítélőtábla azt is, hogy a járulékos kérdésekben hozott elsőfokú döntések törvényesek, így összességében az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helyes indokaira tekintettel helybenhagyta.

Budapest, 2012. év november hó 9. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

Dr. Halász Irén s.k.

előadó bíró

Dr. Magócsi István s.k.

bíró

A Fővárosi Bíróság 15.B.1519/2009/7. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.186/2011/9. számú végzése folytán 2012. november hó 9. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2012. év november hó 9. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő